

Evin poslední večírek

Před Vánoci roku 2023 nás náhle a nečekaně opustila naše milá sousedka, členka redakční rady časopisu Hanspaulka, Eva Hauserová. Nepochybně jste ji znali, protože neúnavně podporovala komunitní život nejenom tady u nás: měla bohaté zkušenosti s permakulturním hospodařením a tyto principy pak šířila po celé republice, ale taky třeba předávala dětem základní školy Hanspaulka. Nás sousedy zvala na své krásné semináře ve vlastní zahradě, rozdávala semínka a radila, jak o neobvyklé rostlinky pečovat. Eva dobře chápala, že půda je živý organismus, hlavně díky činnosti různých mikroorganismů. Jiné bakterie ji však nakonec zradily a její smrt je ztrátou lidskou, odbornou, ale jak jsme pochopili na rozlučkovém večírku (8.2. v Toulcově dvoře), také obecně kulturní, který uspořádali její blízcí místo tradičního pohřbu dle jejího osobního přání.

Eva byla původně spisovatelka, sledovala nové trendy, a již před rokem 1990 publikovala velmi odvážné texty nejen z oblasti sci-fi, ale taky třeba co se týče genderových otázek a rovnosti mezi lidmi obecně. Fantazie byla možností, jak uniknout nepříznivé skutečnosti za socialismu, ale také předvídat budoucnost. Zjistila ovšem, že tyto vize jsou postupně čím dál víc hororové, a to byl taky důvod, proč se nakonec začala zabývat ekologií. Typické pro ni bylo, že příliš nenaříkala nad současným stavem, jehož vážnost si ale uvědomovala – hledala řešení, a ta permakulturní patřilo k těm, které mohla sama přímo použít. Nejenom u sebe doma, na zahradách České republiky, ale hlavně a především ve vztazích mezi lidmi.

Eva postupně rozšiřovala permakulturu od péče o samotnou zahradu na širší pojetí, kde, jak píše „Permakultura je systém designu trvale udržitelných lidských sídel, komunit, pozemků, krajiny. Jejím srdcem je etika stojící na třech principech: péči o Zemi, péči o lidi a spravedlivých podílech (čili limitech spotřeby, vědomé skromnosti, nebo péči o budoucnost).“

Protože totiž jestli se rostlinky podporují ve své různorodosti, dokážou spolupracovat při výměně životně důležitých živin, ale taky při vytváření krásných různorodých společenstev, měli by to lidé dokázat také. Pro tohle dělala opravdu hodně, a tak se posledního rozloučení s ní mohl zúčastnit opravdu jen vybraný vzorek přátel z více než 6000 kontaktů, které měla ve svém adresáři.

Jednou z Eviných vlastností byla skromnost – nemohu úplně říci *dobrých* vlastností, protože kvůli ní jsme ani my, co jsme se s ní znali poměrně dobře, o samotné Evě vlastně nic nevěděli. Že se starala o svá vnoučata i další děti – ano; že dokázala krásně malovat a pro tyto děti nakreslila legrační komiksové příběhy – ne. Malování bylo přitom jedním z jejích talentů, rodina vlastní docela hodně milých a vlastně filozoficky pojatých obrázků. Eva taky ráda cestovala a objevovala nové věci; chtěla jít ve všem s dobou, a tak navštěvovala univerzitu třetího věku na VŠCHT, aby lépe poznala složení půdy a její vlastnosti. Vlastně mě udivuje, kolik věcí kromě péče o rodinu zvládala, vždy s pečlivostí sobě vlastní. Před rokem jsem ji požádala o recenzi docela dlouhého textu, a kromě zasvěceného posudku jsem nečekaně dostala i jeho celkovou korekturu. Myslím, že se prostě potřebovala vtělit do věcí, které dělala, rozplynout se v nich, a tak zůstat pořád přítomná tady s námi. To se jí dokonale podařilo, jenom to rozplynutí bylo poněkud předčasné.

Ostatně – že jsme toho o ní moc nevěděli, byla naše chyba. Svoje aktivity přehledně shrnula na stránkách: <https://hauserova.cz/>, kde je i spousta nabídek na semináře a přednášky, které pro nás měla připravené. Doba je ale příliš rychlá dokonce i na tohle virtuální setkání...

Jirka a Jana Dlouzí

